

Arrest

**nr. 56 497 van 22 februari 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 28 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat S. SAROLEA, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 7 juni 2010 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 14 juni 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 10 november 2010.

1.3. Op 26 november 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 26 november 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma-zigeunerin, geboren in Novi Sad (Servië). U bent echter opgegroeid in Kosovo, u vermoedt in Pristina. U heeft steeds samen met uw broer S.(...) (O.V. 6.638.871) gewoond. Tijdens de Kosovo-oorlog van 1999 trok u samen met uw broer naar Novi Sad, waar u bij uw oom ging wonen en als inwoner werd ingeschreven. Toen uw oom in 2007/2008 stierf werd u door uw tante op straat gezet. U leefde een week op straat, tot dat uw broer een kamer te huur vond. In Servië werden u en uw broer op straat door burgers beledigd en geprovoceerd. U werd er uitgemaakt voor Albanees. U ging in Servië naar school, waar u als dertienjarige door enkele leerlingen danig werd geslagen dat u in het ziekenhuis belandde. De hele school was ontzet en begreep niet waarom u geslagen werd. De ouders werden van school gestuurd. U verklaarde tevens gezondheidsproblemen te hebben, waarvoor u meerdere malen in Servië werd geopereerd. Uiteindelijk verliet u samen met uw broer S.(...) in juni 2010 Servië, richting België waar u op 7 juni 2010 asiel vroeg. U stelt niet naar Servië terug te kunnen uit schrik opnieuw geprovoceerd en geslagen te worden. U meent evenmin naar Kosovo terug te kunnen omdat u zich het land amper nog herinnert en omdat uw broer er met KFOR werd gezien. U bent in het bezit van uw Servische geboorteakte.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag volledig steunt op dezelfde motieven die terzake door uw broer T.(...) S.(...) werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt.

“Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers geenszins in geslaagd uw vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u de Servische nationaliteit heeft (u was in Servië in het bezit van een Servische identiteitskaart met een domicilie in Servië, CGVS, p. 6-8). Uw vrees dient bijgevolg ook ten aanzien van Servië beoordeeld te worden. U verklaarde niet naar Servië terug te kunnen uit schrik voor provocaties en slagen en dat u wederom niet zou uitbetaald worden waardoor u niet in uw dagelijkse behoeften (eten en onderdak) kon voorzien (CGVS, p. 9 en p. 11). Wat betreft de provocaties en uw vrees geslagen te worden in geval van terugkeer dient vastgesteld te worden dat beledigingen op straat op zich onvoldoende zwaarwichtig zijn om gelijkgesteld te worden met een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaarde bovendien dat het louter bij provocaties is gebleven (CGVS, p.9). Voorts hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u voor deze provocaties door Serviërs geen of onvoldoende beroep kon doen - of bij een herhaling of een escalatie ervan in geval van een terugkeer naar Servië zou kunnen doen - op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Servië voor u een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Vooreerst verklaarde u zelf nooit enig probleem te hebben gekend met de Servische autoriteiten (CGVS p.9). Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat er weliswaar binnen de Servische politie nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, maar dat de Servische politie anno 2010 beter functioneert. Hierdoor benadert ze meer de internationale maatstaven. Dat de politie beter functioneert, is ondermeer het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2005, die grote organisatorische veranderingen van de politiediensten met zich meebracht. De wet betekende een verbetering van de vroegere wetgeving met betrekking tot het respect voor het individu en de politie werd er onder andere toe verplicht nationale en internationale richtlijnen na te leven. Tevens werden positieve stappen ondernomen om tot een gespecialiseerdere en modernere politiemacht te komen. Voorts werd een besluit betreffende de ethische richtlijnen voor de politiediensten goedgekeurd dat nu verplicht deel uitmaakt van de politieopleiding. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zondermeer gedoogd. Dit blijkt eveneens uit het feit dat in 2006 de “Sector for Internal Control of the Police” opgericht werd binnen de politiediensten. Dit interne controleorgaan behandelt klachten die met het optreden van de politie te maken hebben. Bij de uitvoering van de hierboven geciteerde wetten en besluiten wordt de Servische overheid bijgestaan door de “OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia”. Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, de public relations en communicatie. De bedoeling is het vertrouwen van de

burgers in het Servisch politieel systeem te verhogen. Zo wordt de oprichting van fora gestimuleerd waarin burgers, politie, de burgermaatschappij (civil society) en gemeentestructuren samengebracht worden met de bedoeling zaken van gemeenschappelijk belang te bespreken. Door het geheel van de hierboven vermelde maatregelen kon de Servische politie betere resultaten voorleggen.

Het feit dat u niet altijd uw loon uitbetaald kreeg waardoor u geen onderdak of eten kon betalen is een aangelegenheid van louter socio-economische aard welke niet onder de criteria van de Geneefse conventie valt. Aansluitend dient verwezen te worden naar uw verklaring dat in de gieterij waar u werkte, naast Roma nog personen van andere etnische origine werkten, welke evenmin werden uitbetaald (CGVS, p.5 en p.10). Evenmin maakte u aannemelijk dat uw problemen verband houden met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

Informatie bevestigt dat Roma in Servië worden achtergesteld, bijvoorbeeld op de arbeidsmarkt. Naast hun lage scholingsgraad spelen vooroordelen tav Roma hierbij een rol. Uit diezelfde informatie blijkt echter dat de autoriteiten in Servië deze discriminatie in toenemende mate erkennen en bijgestaan door de internationale gemeenschap voor dit complexe probleem een oplossing trachten te vinden en maatregelen nemen. Zo werden in het kader van 'The Decade of Roma Inclusion 2005-2015' – een initiatief dat mede uitging van de Servische overheid, concrete plannen uitgewerkt om de komende jaren de situatie van Roma op gebied van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting te verbeteren. U huurde een kamer in Novi Sad en uw zus ging er naar school (CGVS, p.3). Hoewel uw zus beweerde op school geslagen te zijn waardoor ze in het ziekenhuis terecht kwam, dient eveneens te worden vastgesteld dat haar belagers van school werden gestuurd (CGVS zus, p.6-7). Uw zus werd voor haar gezondheidsproblemen tevens geopereerd in Servië (CGVS, p.10 en CGVS zus, p.7). Problemen blijven er voor ontheemden en Roma zonder identiteitsdocumenten. In Servië had u echter een Servische identiteitskaart met een adres in Servië (CGVS, p.7-8). Uw zus was eveneens in Servië ingeschreven (CGVS zus, p.3 en p.5).

De algemene situatie voor de Roma in Servië anno 2010 geeft op zich aldus geen aanleiding tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Deze situatie is evenmin van die aard dat er sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Hier kan nog aan toegevoegd worden dat slechts weinig geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde vluchtroute en de daarbij gebruikte reisdocumenten. U beweerde 3000 euro betaald te hebben om met een smokkelaar van Servië naar België te komen (CGVS, p.4). U beweerde aanvankelijk niet te weten of er documenten werden opgemaakt voor deze reis (CGVS, p.4). Kort daarop stelde u echter dat uw smokkelaar wel een paspoort voor u had geregeld, u heeft dat paspoort ook gezien (CGVS, p.7). U verklaarde vervolgens zelf nooit een legaal paspoort aangevraagd te hebben bij de gemeente omdat u meent dat u een eigendom dient te hebben (CGVS, p.7). Geconfronteerd met het feit dat u geen eigendom dient te hebben om een Servisch paspoort aan te vragen en met een Servisch paspoort, zonder visum, legaal naar België kan reizen, stelde u het niet echt te weten. U verklaarde hierop dat u wel een paspoort had aangevraagd en toen van de gemeente te horen kreeg dat u een eigendom dient te bezitten (CGVS, p.7). Gezien het feit dat Servische staatsburgers sinds 19 december 2009 niet langer een visum behoeven om naar de Europese Unie te reizen en enkel in het bezit dienen te zijn van een geldig paspoort en gezien uw incoherente verklaringen omtrent het al dan niet gebruiken van reisdocumenten en het al dan niet aanvragen van een paspoort, kan er slechts weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen 3000 euro betaald te hebben om met een smokkelaar naar België te zijn gekomen en niet in het bezit te zijn van een Servisch paspoort.

Daarnaast maakte u evenmin aannemelijk niet terug te kunnen naar Kosovo, land waar u geboren bent en tot 1999 verbleef.

Vooreerst dient er gewezen te worden op de informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 (toen u definitief Kosovo verliet) aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens en na de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen en in Pristina in het bijzonder wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij

bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

In verband met uw bewering bij een terugkeer naar Kosovo mogelijks toevallig herkend te kunnen worden door iemand waarvoor u tolkte tijdens uw legerdienst van 2004/2005 en hiervoor misschien gedood te worden (CGVS, p.9-10) dient gewezen te worden op de informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Uit niets blijkt dat u bij eventuele problemen na een terugkeer naar Kosovo geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de aldaar aanwezige autoriteiten. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele recente incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Wel toont de informatie van het Commissariaat-generaal aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden (hoge werkloosheid, belemmeringen in de toegang tot onderwijs en gezondheidszorg...). Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Een ernstige beperking van de uitoefening van fundamentele grondrechten, in het bijzonder van politieke, sociale (gezondheidszorg, onderwijs, sociale zekerheid...) en economische rechten, begint voor de RAE vaak met een gebrek aan registratie als inwoner van Kosovo en met het daaruit voortvloeiend ontbreken van de nodige identiteitsdocumenten. De Kosovaarse overheid is zich hiervan bewust en onderneemt stappen ter eliminatie van dit probleem. Zo communiceerde het Bureau van de Eerste Minister aanbevelingen aan de gemeenten om de registratie van RAE te verzekeren en stelde ze leden van de RAE-gemeenschap vrij van het betalen van de administratieve kosten voor hun registratie. Daarenboven initieert ook het UNHCR programma's om de problematiek van niet-registratie van minderheden te bekampen, zo ondermeer in september 2006 (startdatum van de implementatie van de 'Civil Registration Campaign, targeting Roma, Ashkali en Egyptian community in Kosovo') en juni 2008. Over het algemeen kunnen de RAE die geregistreerd zijn zich probleemloos tot de lokale autoriteiten wenden voor het verkrijgen van identiteitsdocumenten en kunnen zij in principe op basis hiervan hun rechten laten gelden en bijvoorbeeld een beroep doen op sociale hulpverlening in hun gemeente van origine indien zij aan de wettelijk gestelde algemene voorwaarden voldoen.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

Uw geboorteakte is niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen aangezien dit document enkel uw identiteit betreft, welke niet in vraag wordt gesteld."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw geboorteakte is niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen aangezien dit document enkel uw identiteit betreft welke niet in vraag wordt gesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier en het verzoekschrift blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar broer, S. T.. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 56 495 van 22 februari 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van S. T. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen en de artikelen 48/3 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering

van vreemdelingen (vreemdelingenwet), voert verzoeker aan dat in zijn hoofdte een vrees voor discriminaties en vervolgingen bestaat omdat hij deel uitmaakt van de Roma-zigeuners in Servië. Ter staving van zijn betoog verwijst hij naar en citeert hij uit diverse rapporten, met name "Amnesty International, Roma families in Belgrade forcibly evicted, 8 october 2010", "Amnesty International, Serbia: Stop the forced evictions of Roma settlements, 10 june 2010" en "Amnesty International Report 2010 – Serbia, 28 may 2010", rapporten die niet als bijlage bij het verzoekschrift worden gevoegd doch waaruit volgens verzoeker de discriminaties ten aanzien van Roma-zigeuners in Servië moet blijken. Verzoeker is van oordeel dat het op basis van deze informatie niet merkwaardig is dat hij geen beroep heeft kunnen doen op de autoriteiten om een einde te stellen aan de discriminatie en geweld waarvan hij het slachtoffer is geweest. Het feit dat er de vorige jaren stappen werden ondernomen door de autoriteiten met het opstellen van wetten om tegen deze discriminatie te strijden betekent op zich niet dat de situatie in het dagelijks leven veranderd is. Er is meer nodig dan wetten om de mentaliteit te veranderen, aldus nog verzoeker.

Met betrekking tot Kosovo, voert verzoeker aan dat de veiligheidssituatie voor minderheden in de Kosovaarse gemeenten absoluut niet stabiel en kalm is. Hij verwijst te dezen naar rapporten van HCR, Amnesty International, Human Rights Watch en OSAR en verwijt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn aanvraag niet met de nodige zorgvuldigheid te hebben onderzocht daar geen rekening wordt gehouden met deze rapporten.

De in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid aangaande zijn paspoort is volgens verzoeker helemaal niet van dien aard om de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag te ondermijnen. Verzoeker is dan ook van oordeel dat hij moet worden beschouwd als deel uitmakend van een sociale groep in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omdat hij omwille van zijn Roma-zigeuner origine een bijzonder hoog risico loopt om te worden vervolgd in geval van terugkeer naar Servië of Kosovo.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet, poneert verzoeker dat hij in geval van terugkeer naar Servië of Kosovo een ernstig risico loopt op reële schade, met name de doodstraf of de uitvoering ervan, ofwel mensonterende en vernederende behandelingen of straffen omwille van de situatie van de Roma-zigeuners in Servië en Kosovo.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) beledigingen op straat op zich onvoldoende zwaarwichtig zijn om gelijkgesteld te worden met een vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, hij voorts niet aannemelijk maakt dat hij voor deze provocaties door Serviërs geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een herhaling of een escalatie ervan in geval van terugkeer naar Servië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, temeer hij verklaarde zelf nooit enig probleem te hebben gekend met de Servische autoriteiten en uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Servische politie anno 2010 beter functioneert en meer de internationale maatstaven benadert, (ii) het feit dat hij in Servië niet altijd zijn loon uitbetaald kreeg waardoor hij geen onderdak of eten kon betalen, een aangelegenheid van louter socio-economische aard is welke niet onder de criteria van de Geneefse conventie valt en verzoeker evenmin aannemelijk maakt dat deze problemen verband houden met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming, (iii) informatie bevestigt dat Roma in Servië worden achtergesteld, doch uit diezelfde informatie blijkt dat de autoriteiten in Servië deze discriminatie in toenemende mate erkennen en bijgestaan door de internationale gemeenschap voor dit complexe probleem een oplossing trachten te vinden en maatregelen te nemen zodat de algemene situatie voor de Roma in Servië anno 2010 op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie en de situatie evenmin van dien aard is dat er sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, (iv) slechts weinig geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde vluchtroute en de daarbij gebruikte reisdocumenten, zoals wordt toegelicht (v) hij daarnaast evenmin aannemelijk maakt niet terug te kunnen naar Kosovo, land waar hij geboren is en tot 1999 verbleef, aangezien de veiligheidssituatie voor RAE in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is, UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en KP (Kosovo Police) voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen garanderen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van

vervolging en uit niets blijkt dat verzoeker bij eventuele problemen na een terugkeer naar Kosovo geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de aldaar aanwezige autoriteiten, uit informatie weliswaar blijkt dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden doch tevens blijkt dat de beperking van de uitoefening van politieke, sociale en economische rechten voor de RAE vaak begint met een gebrek aan registratie als inwoner van Kosovo en met het daaruit voortvloeiend ontbreken van de nodige identiteitsdocumenten, dat de Kosovaarse overheid zich hiervan bewust is en stappen onderneemt ter eliminatie van dit probleem en dat de RAE die geregistreerd zijn zich probleemloos tot de lokale autoriteiten kunnen wenden voor het verkrijgen van identiteitsdocumenten en zij in principe op basis hiervan hun rechten kunnen laten gelden en bijvoorbeeld een beroep kunnen doen op sociale hulpverlening en het beleid van de Kosovaarse overheid gericht is op de integratie van de Romaminderheid en niet op discriminatie zodat kan worden gesteld dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en redelijke maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet en bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de vluchtelingenconventie en de algemene situatie in Kosovo evenmin van dien aard is dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt uiteengezet en (vi) zijn geboorteakte enkel zijn identiteit betreft, welke niet in vraag wordt gesteld.

2.4.1. De Raad wijst er in eerste instantie op dat de nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Het komt allereerst de asielzoeker toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden. Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de asielzoeker desgevallend zijn nationaliteit moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de asielzoeker de nationaliteit voldoende aantoonst. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dient te gebeuren, komt het haar toe dit land te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet het minste bewijs bijbrengt dat zijn nationaliteit kan aantonen en daarenboven zijn verklaringen in dit verband allesbehalve eensluidend zijn. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst en verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken tot twee maal toe verklaarde over de Kosovaarse nationaliteit te beschikken (administratief dossier, stuk 10), terwijl uit zijn verklaringen afgeleid voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat hij geboren is in Kosovo en hier tot 1999 heeft verbleven doch thans de Servische nationaliteit heeft (administratief dossier, stuk 4, p. 2 en p. 6-8), wat ook nadrukkelijk wordt gesteld in het verzoekschrift. Dienvolgens kan op basis van de gegevens vervat in het administratief dossier niet met zekerheid worden bepaald ten aanzien van welk land het onderzoek van de beschermingsaanvraag dient te worden uitgevoerd en zal verzoekers voorgehouden vrees worden beoordeeld zowel ten aanzien van Servië als ten aanzien van Kosovo. Volledigheidshalve dient te worden toegevoegd dat verzoeker blijkens zijn verklaringen ter terechtzitting wel degelijk in het bezit is van documenten, waaronder zijn militair boekje, doch deze documenten heeft achtergelaten in zijn "land van herkomst". In casu oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen echter dat verzoeker geen elementen heeft aangehaald waaruit zijn vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Servië dan wel Kosovo, kan blijken.

2.4.2. Zoals blijkt uit de lezing van de bestreden beslissing erkent de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat Roma in Servië worden achtergesteld, bijvoorbeeld op de

arbeidsmarkt, doch wordt terecht geconcludeerd dat uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de autoriteiten in Servië deze discriminatie in toenemende mate erkennen en bijgestaan door de internationale gemeenschap voor dit complexe probleem een oplossing trachten te vinden en maatregelen te nemen zodat de algemene situatie voor de Roma in Servië anno 2010 op zich aldus geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie en de situatie evenmin van dien aard is dat er sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De Raad benadrukt te dezen dat discriminatie slechts vervolging uitmaakt in de zin van het vluchtelingenverdrag wanneer de problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast. In casu maakt verzoeker geen gewag van dergelijke problemen. Zoals terecht wordt besloten in de bestreden beslissing kunnen loutere provocaties en beledigingen op straat bezwaarlijk als voldoende zwaarwichtig worden beschouwd om aanspraak op de vluchtelingenstatus en/of de subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen. Dit klemmt des te meer nu verzoeker niet aan toont dat hij omwille van zijn voorgehouden problemen geen beroep kon/kan doen op de bescherming van de Servische autoriteiten. Zo verzoeker in dit verband aanvoert dat het feit dat er de vorige jaren stappen werden ondernomen door de autoriteiten met het opstellen van wetten om tegen discriminatie te strijden op zich niet betekent dat de situatie in het dagelijkse leven veranderd is en er meer nodig is dan wetten om de mentaliteit te veranderen, benadrukt de Raad dat artikel 48/5, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat bescherming in het algemeen geboden wordt wanneer in casu de staat redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging treft onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot dergelijke bescherming heeft. De bescherming die de nationale overheid biedt, moet daadwerkelijk zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Uit de "SRB Servië, Situatie van Roma in Servië" van 19 januari 2010, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat "Er (...) geen sprake (is) van systematische, specifiek op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen van de zijde van de Servische autoriteiten. De autoriteiten van Servië erkennen de Roma als een nationale minderheid en discriminatie van Roma is illegaal. De Servische autoriteiten en de Servische politie garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Wel hebben Roma te maken met maatschappelijke aversie en discriminatie door alle andere etnische groepen. Hoewel Roma in enkele gevallen het mikpunt van politiegeweld, van verbale en fysieke pesterijen door gewone burgers en van sociale discriminatie blijven en soms niet de volledige bescherming van de wet krijgen, zijn de autoriteiten bereid om voldoende bescherming te bieden aan Roma. Bovendien is er volledige bewegingsvrijheid binnen Servië en Roma kunnen zich in geval van individuele moeilijkheden zonder problemen in een ander deel van Servië hervestigen waar ze niet zullen worden geconfronteerd met moeilijkheden." (p. 10). Overigens verklaarde verzoeker uitdrukkelijk nooit problemen te hebben gekend met de Servische autoriteiten (administratief dossier, stuk 4, p. 9). De door verzoeker geciteerde algemene rapporten en vaststellingen van mensenrechtenorganisaties vermogen geenszins aan te tonen dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen daaruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Dat verzoeker in Servië niet altijd zijn loon uitbetaald kreeg waardoor hij geen onderdak of eten kon betalen, is, zoals terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing, een aangelegenheid van louter socio-economische aard die niet onder de criteria van de Conventie van Genève valt en op zich evenmin verband houdt met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. De Raad stelt vast dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift deze overweging niet betwist zodat de motivering dienaangaande onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

2.4.3. In de mate verzoeker betwist dat de veiligheidssituatie in Kosovo actueel als stabiel en kalm kan worden omschreven en hij te dien einde verwijst naar rapporten van HCR, Amnesty International, Human Rights Watch en OSAR, welke niet als bijlage bij het verzoekschrift worden gevoegd, en hij verder citeert uit een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, toont hij geenszins aan dat de uitgebreide informatie waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen steunt niet correct zou zijn en slaagt hij er evenmin in om de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangaande de algemene (veiligheids)situatie voor Roma in Kosovo en aangaande de beschermingsmogelijkheden ten aanzien van Roma in Kosovo te ontcrachten. Vooreerst benadrukt de Raad dat rechterlijke beslissingen geen precedentwaarde hebben en elke asielvraag bovendien op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde

elementen wordt onderzocht. Voorts stelt de Raad vast dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt en waarvan kopie aan het administratief dossier werd gevoegd, gebaseerd is op verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen ter plaatse, waaronder de in Kosovo aanwezige internationale organisaties zoals de OVSE, UNHCR, EULEX en ICO, plaatselijke vertegenwoordigers van NGO's en 'community leaders' van Roma, Ashkali en Egyptenaren. Gelet op de veelheid van bronnen waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich heeft gebaseerd en die eensluidend zijn wat betreft de situatie van Roma in Kosovo, concludeert de Raad dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden kon besluiten dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en redelijke maatregelen nemen in de zin van hoger vermeld artikel 48/5 van de vreemdelingenwet en bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de vluchtelingenconventie en de algemene situatie evenmin van dien aard is dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit genoemde informatie blijkt immers dat de veiligheidssituatie voor etnische minderheden in Kosovo, waaronder ook Roma, gedurende de laatste jaren aanzienlijk verbeterd is en er hoe dan ook niet kan worden gesproken van veralgemeend geweld ten aanzien van minderheidsgroepen in Kosovo en dat de in Kosovo aanwezig (internationale) autoriteiten desgevallend voorzien in afdoende beroeps- en beschermingsmogelijkheden, zonder onderscheid naar etnie. De uitgebreide motivering van de bestreden beslissing dienaangaande vindt steun in het administratief dossier en wordt niet op overtuigende wijze weerlegd in het verzoekschrift zodat deze onverminderd overeind blijft en beschouwd wordt als zijnde hier hernomen. De Raad verwijst dienaangaande nog naar "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009" van UNHCR waarin richtlijnen worden geformuleerd en tevens benadrukt wordt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

2.4.4 In zoverre verzoeker besluit dat hij moet worden beschouwd als deel uitmakend van een sociale groep in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omdat hij omwille van zijn Romazigeuner origine een bijzonder hoog risico loopt om te worden vervolgd in geval van terugkeer naar Servië of Kosovo, benadrukt de Raad dat het behoren tot een bepaalde sociale groep er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin, hetgeen in casu niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant.

2.5. Gelet op bovenstaande determinerende overwegingen die leiden tot het besluit dat verzoeker geen elementen heeft aangehaald waaruit zijn vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Servië dan wel Kosovo, kan blijken, is de motivering van de bestreden beslissing omtrent verzoekers vluchtroute en de daarbij gebruikte reisdocumenten bijkomstig en niet determinerend, wat niet belet dat de vaststellingen in dit verband steun vinden in het administratief dossier en niet op overtuigende wijze worden weerlegd in onderhavig verzoekschrift.

2.6. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissingen toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS